

Que passe el següent

“**Q**ue els hospitals estan fets pols? No és important. Que t'apugen els impostos per damunt de l'IPC? No és important. Que has d'esperar vint minuts perquè passe un bus? No és important. Tot això no li importa gens, a la gent!”, exclamava la nit electoral d'ara fa quatre anys Rafa Rubio, mentre fumava un llarg puro a la porta de la sala on al cap de pocs minuts compareixeria davant la premsa.

El discurs públic, però, no va separar-se ni un mil·límetre d'allò que marca el manual de qualsevol polític: va felicitar-se per l'augment d'un regidor –d'11 a 12–, en detriment del PP –de 20 a 19–.

Durant la resta de la legislatura, i davant els rumors –instigats, fins i tot, pel ministre Jordi Sevilla– que anunciaven una “sorpresa” a la llista municipal socialista, Rubio va traure més punta encara a aquest regidor de més: “El PSOE ha governat aquesta ciutat amb 13 regidors, i ara en tenim 12.”

No li'n falta, de raó, a Rubio, quan recorda la darrera legislatura dels socialistes al capdavant del consistori, la dels anys 1987 al 1991. Amb el suport del CDS, el PSPV va comandar el rumb de València. Fins i tot hi va haver dos alcaldes, ja que, a mitjan legislatura, Ricard Pérez Casado –fart de les topades que tenia amb les administracions socialistes estatal i, sobretot, autonòmica– va cedir el govern municipal a Clementina Ródenas, que a l'estiu del 1991 no va poder continuar al poder, malgrat mantenir els 13 regidors.

Avui en les tertúlies socialistes asseguren que, abans i tot de l'anunci que Carme Alborch seria candidata, el PSPV ja té garantit el tretzè seient, i que està a

Emparats per una dita, “Rita és molta Rita”, l'oposició municipal ha estat incapaç de ser percebuda com una alternativa real. Molts dubten, de fet, que Alborch estiga disposada a continuar batallant per l'alcaldia, si perd el 27 de maig.

mig camí d'aconseguir-ne el catorzè, un resultat que, efecte Alborch inclòs, més d'un i de dos trobarien digne de celebració. I és que únicament al 1983, els socialistes van superar la xifra de la mala sort per excel·lència. El 1995, amb Aurelio Martínez com a cap de llista –avui president de l'Institut de Crèdit Oficial estatal, i de qui Barberà va dir, en un acte de sinceritat absoluta, que fins i tot li agradaria tenir-lo com a assessor, però

que no servia com a candidat–, el PSOE va quedar-se amb uns esquistos 8 regidors –per 17 del PP, d'un total de 33–.

Aquell sòl electoral reflectia la diferència que hi havia entre escoltar un míting de Barberà i un de Martínez, per no comparar la inversa atracció que cadascú generava en entrar al Mercat Central.

Els socialistes no repeteixen candidat a València des del 1987, l'any en què, per exemple, Ronald Reagan i Mikhaïl Gorbatxov van signar a Washington el tractat d'eliminació d'armes nuclears.

Tot i l'enorme dedicació que l'un i l'altre hi han esmerçat, ni Ana Noguera –del minoritari corrent Esquerra Socialista– ni Rubio –un funcionari llicenciat en Geografia– no han rebut l'aval del seu partit per intentar-ho de nou. Una altra conseqüència del complexíssim joc d'equilibris que és el PSPV-PSOE, especialment la seua agrupació capitalina.

L'aposta. Aquest cub de Rubik, ple de famílies i de recels larvats d'ençà molts anys, va impossibilitar que Alborch es decidira a presentar-se a les eleccions municipals del 1999. El partit estrenava primàries i, entre d'altres, hi van confluïr Aurelio Martínez i Ana Noguera. Alborch, sense significació orgànica, no volia sotmetre's a aquesta loteria.

Zapatero i José Blanco han convençut Alborch perquè ara accepte el repte. L'agrupació local no ha badat boca, conscient que interessa doblement la teòrica capacitat mobilitzadora de l'exmi-

D'esquerra a dreta, els líders a València ciutat d'EUPV –Amadeu Sanchis–, Bloc –Joan Mansanet–, ERPV –Josep Heras– i Unió Valenciana –Vicent González-Lizondo–. Tots són nous caps de cartell.

Resultats electorals de l'Ajuntament de València

Percentatge de vots i regidors

nistra: no sols a ciutat, sinó també, i encara més important, a àmbit autonòmic.

Tots ells miren de reüll, a més, els resultats del 14 de març del 2004, quan la distància de 21 punts de les municipals d'un any abans va quedar reduïda a 10. Una extrapolació d'aquests resultats -PP, 49,46%; PSPV-PSOE més Bloc, 40,7%, i Esquerra Unida, 5,99%- permetria al PP mantenir la majoria absoluta, però del tot ajustada (17 regidors), per 14 del PSPV-PSOE (un dels quals es reservaria al nacionalista Joan Mansanet) i 2 d'Esquerra Unida.

El discurs clarament escorat a la dreta del PP, la visceralitat amb què aborden qüestions com la presó atenuada d'Inaki de Juana Chaos, pot fer, segons alguns experts, que tradicionals electors populars de centre s'abstinguen d'anar a les urnes. El PP valencià, de fet, darremament mesura molt més el seu discurs anticatalà, per por que n'hi haja que opten per l'original i no per la còpia, i per por, també, de mobilitzar una esquerra que sap que els populars sobreactuen.

Tesi i antitesi. A ulls de la ciutadania, Barberà i Alborch són antitètiques. Caldrà veure si, de debò, la socialista capta vot que tan sols es mobilitza en les eleccions estatals més renyides, com també si els fronts oberts que Barberà ha obert a tort i a dret -Patraix, Benicalap, Campanar...- fan forat al seu graner de paperetes. La conjunció d'un i altre factor podria tancar l'etapa de Barberà.

Pel que fa a la resta de formacions, són faves comptades. L'únic dubte és saber si Esquerra Unida assoleix el tercer regidor, que, si recordem els resultats del 2003, no va aconseguir-se per 600 vots, si bé l'hauria restat al PSPV-PSOE.

Perquè pensen que el tenen a prop, i perquè el volen per a ells, l'agrupació local d'EUPV ha desestimat un acord preelectoral amb el Bloc, que demanava aquest possible tercer regidor, ja que, al

Ricard Pérez Casado (1987).

Clementina Ródenas (1991).

Aurelio Martínez (1995).

Ana Noguera (1999).

Rafa Rubio (2003).

Carme Alborch (2007).

2003, van recollir més de 12.000 sufragis. El Compromís pel País Valencià, per tant, no ho serà a la ciutat principal.

Els milers de vots del Bloc, en tot cas, sembla que aniran a parar a una coalició preelectoral amb els socialistes, que a canvi volen garantir-se el diputat provincial que, el 2003, van obtenir per Sueca de la mà d'EU. Fer llistes conjuntes a Tavernes de la Valldigna, Cullera i la mateixa Sueca, així com en municipis concrets de l'Horta, serviria, segurament, per canviar el color de la Diputació de València, i, amb més sort, fins i tot l'alcaldia del cap i casal.

Tres més. Compte, en tot cas, amb els resultats del blaverisme. Si no hi ha canvis d'última hora, es presentaran dues llistes -Coalició Valenciana i Unió Va-

lenciana-, amb candidats ben cridaners: Juan García Sentandreu i Vicent González-Lizondo. Ho tenen molt difícil per arribar al 5% que cal per accedir al consistori, però els vots que capten seran de l'ala conservadora -el PP no s'està d'oferir a Lizondo fill una acta de regidor sota el PP a canvi que UV no es presente a les eleccions autonòmiques, com ja van fer en les últimes estatals, amb Josep Maria Chiquillo-.

Per últim, Esquerra Republicana presenta Josep Heras com a candidat. Dissabte passat va presentar-se en societat, en un míting al Palau de Congressos en què van intervenir Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Puigercós.

És la batalla per València.

Victor Maceda

Font: Presidència de la Generalitat Valenciana

